

Тъзи въспоминанія разсмивахъ Жуанита и удвоивахъ въздышкытъ ѝ; а Пикильо посмѣи единъ день и я попыта:

« Ами Петралби? »

Въ тѣзи минута бербертъ не бы рекълъ, ако видѣше племенницата си, че не си е възвържила цвѣта на ланитытъ си, защото горкото момиче са причерви до ушытъ.

« Помнишь ли го прочее сѣкогы? »

— Че какво бы искалъ да правѣхъ въ тъмницата? отвържи тя простодушно, какво да прави чловѣкъ петъ години въ тъмныцѣтъ на инквизиціята? . . . Въспоминованіето ма укрѣпяваше. Но той отъ тогасъ ще ма е помислилъ умрѣла, и за да са утѣши, ще бжде са принудилъ да залиби и може бы да са ожени за друга нѣкоя.

— Не знаешъ ли слѣдователно какво той станѣ?

— Нищо; когато той доде въ гостиницата на Инесъ Переса въ Пампелуна, у старыя ми господарь, той доде само за да ма обыча, а не за друго нѣщо, и го виждаше чловѣкъ отъ начина съ който си вършаше службата; той нито помисляше за нея, сичкыйтъ му умъ бѣше на мене. Заради туй Инесъ Пересъ са сърдяше и го бѣяше често; но той си оставаше скщыйтъ. Думаше че не му вредяше бойтъ, стига само да е при мене и да ма гледа сѣкый день. Но когато отъ злобата и клеветытъ на събратіята си, пампелунскытъ бербери, уйками са принуди да са отдалечи, трѣбаше да видишь отчаяніето на Петралби. Раскайваше са тогасъ защо не е събралъ нищо . . . нито занаятъ има; заради туй закле ми са че ще стане прилежателенъ и трудолюбивъ, че е еще младъ, че има време, и че щомъ направяше малко едно състояніе, ще бждѣхмы тогасъ и двама на възрасть да са оженимъ и ще додѣше тогасъ да ма поиска отъ уйка ми. И може бы да е дохождалъ! рече съ плачь момичето, и не ма е намѣрилъ.

— Защото бѣше въ тъмницата.

— Не ще бжде научилъ нищо! и ще ма е помы-